

РЕШЕНИЕ

№ 1318

гр. София, 28.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 01.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **10252** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 95 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на „ИНТЕРАРБАЙТ“ ЕООД, с ЕИК-[ЕИК] чрез адв. Д. Р.-САК срещу Решение за отказ за издаване на удостоверение относно приложимо законодателство с №53-06-7468#5/28.09.2022 г. на инспектор по приходите в Дирекция „Обслужване“ в Териториална дирекция на Национална агенция за приходите- С. /ГД на НАП- С./ и Решение за отказ за издаване на удостоверение относно приложимо законодателство с №53-06-7468#6/28.09.2022 г. на инспектор по приходите в Дирекция „Обслужване“ в Териториална дирекция на Национална агенция за приходите- С. /ГД на НАП- С./, потвърдени с Решение №А-24/26.10.2022 г. на директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите- С..
Релевира се, че решението е незаконосъобразно, неоснователно и немотивирано поради наличието на нарушения на изискванията на чл. 146 от АПК, а именно съществени нарушения на административнопроизводствени правила (чл.146, ал.3), липса на съответствие с материалния закон (чл.146, ал.4) и несъответствие с целта на закона (чл.146, ал.5), както и поради противоречие с основни принципи на българското административно право- принципа на съразмерност (чл.6, ал.1) и принципа на истинност (чл.7, ал.1). Твърди се, че е издадено при напълно погрешно интерпретиране на документите по преписката и данните за дейността на Дружеството, довело до пълно игнориране на определящи обстоятелства от една страна, и от друга- при даден превес на такива, чиято значимост е минимална и

свързана с начина, по който Дружеството организирано своя документооборот, а не дали отговаряло на критериите за издаване на удостоверение А1 за своите служители. Поддържа се, че решението е немотивирано. При индивидуална и задълбочена проверка на петте задължителни критерия ставало ясно, че лицата отговаряли на изискванията и следвало да получат разрешения за издаване на удостоверение за приложимо право, излагайки подробни аргументи в тази насока. Изтъква се, че е нарушен и принципът за истинност, установен в чл. 7, ал. 1 от АПК, както и чл. 35 от АПК за изясняване на релевантните факти и обстоятелства от значение за случая, посредством събиране на всички относими, допустими и достатъчни доказателства, тъй като в конкретния случай не били взети под внимание факти и обстоятелства, напълно релевантни и решаващи за взетото решение. Моли съда да отмени обжалвания акт.

В хода на съдебното производство жалбоподателят, редовно призован, не се представлява.

Ответникът, чрез упълномощения си процесуален представител изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, доводите на страните, съобразно нормативната уредба и вътрешното си убеждение, намира следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 95, ал. 1 от ДОПК, след изчерпване на възможността за оспорване на отказите по административен ред, от процесуално легитимирано лице, което има правен интерес, поради което е процесуално допустима.

Административното производство е започнало с молба с вх. №53-06-7468/02.09.2022 г. с Искания за издаване на удостоверения А1 за приложимото осигурително законодателство по описа на ТД на НАП С., с което желае да командирова двама от служителите си за следните периоди:

- Х. И. Е., ЕГН [ЕГН], за периода 08.08.2022 г.- 31.08.2023 г.;
- С. И. Е., ЕГН [ЕГН], за периода 08.08.2022 г.- 31.08.2023 г.

Към Исканията за издаване на А1 са приложени молби за назначаване и копия на двуезични (на български и немски език) трудови договори, сключени между "Интерарбайт" ЕООД с ЕИК[ЕИК] и съответното лице. Приложено е и копие на двуезично (на български и немски език) допълнително споразумение към всеки трудов договор, съгласно което работодателят командирова служителя за изпълнение на трудовите му задължения във Федерална република Германия, с вписано място на работа [населено място], характер на работата- общ работник, вписани начална и крайна дата на командироване. Приложени са и длъжностна характеристика, заповед за командироване и декларация за информираност

на служителя. Във връзка с изпратеното ИПДПОЗЛ с изх. №53-06-7468#1/05.09.2022 г. са представени писмени обяснения от пълномощник на дружеството, дневник на сметка 701 (постъпления от продажба на стоки за м. 08.2022 г.), дневник на сметка 702 (приходи от продажба на услуги за м. 08.2022 г.), копие на двуезичен (на български и на немски език) договор за подизпълнение на строителни работи от 01.05.2021 г., сключен между дружество от Германия „Е. БАГЕРБЕТРИБ“ и „Интерарбайт“ ЕООД, с предмет на договора услуги в сферата на строителството, като не е посочен срок на действие, конкретни дейности и конкретен обект.

Представено е също така копие на двуезичен (на български и на немски език) договор за подизпълнение на строителни работи от 01.10.2021 г. между дружество от Германия „ГП ХОУМ“ ООД и „Интерарбайт“ ЕООД, с предмет на договора услуги в сферата на строителството, без да е посочен срок на действие, конкретни дейности и конкретен обект. Представен е и двуезичен (на български и на немски език) анекс към договор за подизпълнение на строителни работи от 01.01.2022 г. между дружество от Германия „Е. БАГЕРБЕТРИБ“ и „Интерарбайт“ ЕООД, както и декларация от управителя.

В хода на административното производство от страна на органа са извършени справки относно правния статут на дружеството, а именно- в ТРРЮЛНЦ е установено седалище и адрес на управление, управител и Е., деклариран предмет на дейност, анализиран е код по Н. 2008 и данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО за финансовата 2021 г. Констатирано е, че управителят на дружеството, от м.06.2022 г. се осигурява по договор за управление и контрол от дружество "Интерарбайт" ЕООД, като последна подадена осигурителна декларация обр. № 1 за лицето е за м. 08.2022 г. Дружеството е регистрирано по ЗДДС от 06.04.2021 г. на основание регистрация по избор независимо от облагаемия оборот.

Установено е, че не е изпълнен критерият за реализиран от работодателя оборот на територията на изпращащата държава спрямо общия реализиран оборот за предходните 12 месеца, тоест не е реализиран минимум 25% оборот на територията на страната от общия реализиран оборот. Оборътът е установен при извършена проверка на данните от подадените справки декларации по ЗДДС за периода от 12 месеца преди месеца на командироване (м.08.2021 г. до м.07.2022 г.). За този период реализираният оборот от облагаеми доставки с място на изпълнение на територията на страната възлиза на 15 156,20 лв., или 1,8 % от реализирания оборот, а оборътът, реализиран от доставки с място на изпълнение на територията на друга държава членка е 752 950,70 лв., или приблизително 92,2 % от общия.

Констатирано е от подадената ГДД по чл. 92 от ЗКПО за финансовата 2021 г., че предприятието декларира приходи в размер на 344 754,14 лв.; разходи в размер на 267 758,21 лв.; счетоводна и данъчна печалба в размер на 76 995,93 лв.; към 27.09.2022 г. дружеството има публични задължения към НАП, подлежащи на разпределение от публичен изпълнител.

След извършена проверка в ИС НАП към 08.08.2022 г. е установено, че в дружество „Интерарбайт“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] има назначени 14 лица по трудови правоотношения. Към същата дата за 7 лица са подадени уведомления по чл. 62 от КТ с код за основание на трудовия договор „18“, т.е. на територията на страната продължават да работят 7 лица (50% от персонала). Основната част от наетите лица в дружеството са назначени на длъжност „общ работник“, три лица на длъжност „пакетировач“. Установено е, че предприятието подава редовно осигурителни декларации обр. № 1 и № 6, като последният месец, за който са подадени данни, е м.08.2022 г. За 2 лица са подадени искания за издаване на удостоверения А1 с общ вх. № 53-06-7468/02.09.2022 г. Няма данни за издадени и действащи удостоверения А1 на служители на дружеството.

При тези данни, на 28.09.2022 г. е постановено обжалваното в настоящото производство Решение за отказ за издаване на удостоверение относно приложимото законодателство №53-06-7468#5/28.09.2022 г., издадено от инспектор по приходите в дирекция „Обслужване“ при ТД на НАП- С., по искане за издаване на удостоверение

A1 за лицето Х. И. Е., ЕГН- [ЕГН].

На същата дата е постановено и обжалваното Решение за отказ за издаване на удостоверение относно приложимото законодателство № 53-06-7468#6/28.09.2022 г., издадено от инспектор по приходите в дирекция „Обслужване“ при ТД на НАП- С., постановено по искане за издаване на удостоверение А1 за лицето С. И. Е., ЕГН- [ЕГН].

Решенията за отказ за издаване на удостоверение относно приложимото законодателство с № 53-06-7468#5/28.09.2022 г. и № 53-06-7468#6/28.09.2022 г. са оспорени по административен ред пред Директора на ТД на НАП- С. с жалба с общ вх. № 53-06-7648#8/18.10.2022 г., подадена от „Интерарбайт“ ЕООД.

С Решение №А-24/26.10.2022 г. на Директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите- С. е отхвърлена жалбата на „Интерарбайт“ ЕООД е оставена без уважение като неоснователна.

Приета по делото е административната преписка.

От правна страна съдът намира следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в писмена форма, съдържа фактически и правни основания за издаването му, поради което същият отговаря на изискванията за форма в чл. 59, ал.2 от АПК. Според съда в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Административният орган е издал акта, след като е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая, при извършена проверка и обследване на всички относими доказателства.

Спорно между страните в случая е кое е приложимото осигурително законодателство за Х. И. Е., за периода 08.08.2022 г.- 31.08.2023 г., и за С. И. Е., за периода 08.08.2022 г.- 31.08.2023 г., за които е подадено искане за издаване на удостоверение А1 и налице ли са предпоставките за издаването им.

Разпоредбата на чл. 45 от ДФЕС гарантира свободното движение на работници в рамките на Съюза, като за целта предвижда премахването на всякаква дискриминация, основаваща се на гражданство между работниците от държавите членки, що се отнася до заетост, възнаграждение и други условия на труд. От друга страна, системите на социалната сигурност на държавите членки функционират на териториален принцип, като регулират събития, които възникват единствено на територията на съответната държава.

Правилата за координация на системите за социална сигурност на държавите-членки на ЕС са въведени с Регламент /ЕО/ № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 за координация на системите за социална сигурност и Регламент /ЕО/ № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 г. за установяване на процедурата за прилагане на Регламент /ЕО/ № 883/2004 за координация на системите за социална сигурност. Задачата на посочените регламенти е да синхронизират системите за социална сигурност на държавите членки, за да се елиминират онези противоречия, които възникват от прилагането на националните законодателства в трансгранична ситуация.

Правилата за определяне на приложимото законодателство са заложили в дял II, чл. 11– чл. 16 от Регламент № 883/2004, като в разпоредбата на чл. 11, пар. 1 е изведен ръководният принцип, че за едно зето лице е приложимо законодателството само на една държава членка. При наети и самостоятелно наети лица разпоредбата на чл. 11, пар. 3, буква а) от Основния регламент въвежда правилото, че се прилага

законодателството на държавата членка, в която се осъществява дейността – "правило на заетостта".

Исключението от това общо правило при командироване на заети лица е посочено в разпоредбата на чл. 12, пар. 1 от Регламент /ЕО/ № 883/2004, съгласно която лице, което осъществява дейност като заето лице в държава- членка от името на работодател, който обичайно осъществява дейността си в нея и което е командировано от този работодател в друга държава членка, за да осъществява там дейност от името на същия работодател, продължава да е подчинено на законодателството на първата държава членка, при условие че предвиденото времетраене на тази работа не превишава 24 месеца и че не е изпратено да замества друго лице.

Според разпоредбата на чл. 14, § 1 от Регламент /ЕО/ № 987/2009 за целите на прилагането на чл. 12, § 1 от основния регламент, лице, което осъществява дейност като заето лице в държава- членка от името на работодател, който обичайно осъществява дейността си в нея, и което е командировано от този работодател в друга държава- членка включва лице, което е наето с цел да бъде командировано в друга държава- членка, при условие, че непосредствено преди да започне работа, спрямо съответното лице вече се е прилагало законодателството на държавата- членка, в която е установен неговият работодател. В случая и съгласно българското законодателство към "категорията заети лица" спадат всички осигурени лица по реда на чл. 4, ал. 1 от КСО. В чл. 14, § 2 от Регламент /ЕО/ № 987/2009, за целите на прилагането на член 12, § 1 от основния регламент е визирано, че изразът "което обичайно осъществява дейността си в нея" се отнася до работодател, който обичайно извършва значителни по обхват дейности, различни от чисто вътрешни управленски дейности, на територията на държавата- членка, в която е установен, като се вземат под внимание всички критерии, характерни за дейностите, извършвани от въпросното предприятие. Приложимите критерии трябва да отговарят на специфичните характеристики на всеки работодател и на действителния характер на извършваните дейности.

Основният спор по делото се свежда именно до обстоятелството дали в случая е приложимо изключението на член 12, § 1 от основния регламент от гледна точка наличието на обичайно осъществявана дейност от страна на дружеството-жалбоподател на територията на Република България, при съобразяване на това с дефиницията, съдържаща се в чл. 14, § 2 от регламента за прилагане и съответно дали са налице предпоставките за издаване на искания формуляр-удостоверение А1 за посочените по- горе лица.

Според съображение 5 към Решение № А2 от 12.06.2009 г. за тълкуване на член 12 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета относно законодателството, приложимо за командировани работници и самостоятелно заети работници, временно работещи извън компетентната държава "второто решаващо условие за прилагането на чл. 12, пар. 2 от основния регламент е наличието на връзка между работодателя и държавата- членка, в който той е установен. Поради това да командирова работници следва да имат възможност само предприятия, които обичайно извършват дейността си на територията на държавата членка, чието

законодателство остава приложимо спрямо командирования работник. Т.е. касае се за предприятия, които обикновено извършват съществена част от дейността си на територията на държавата членка, в която са установени." Съгласно т. 1, пети абзац от цитираното решение, "за да се определи, при необходимост и в случай на съмнение, дали даден работодател извършва обикновено съществена част от дейността си на територията на държавата членка, в която е установен, компетентната институция в посочената държава трябва да провери всички критерии, характеризиращи дейността на този работодател, като мястото, на което се намират седалището и управлението на предприятието, броя на административния персонал, работещ в държавата членка, в която е установено, както и в другата държава членка, мястото, където са наети командированите работници, и мястото, където са сключени по-голяма част от договорите с клиенти, законодателството, приложимо по отношение на договорите, сключени между предприятието и неговите работници, от една страна, и договорите с клиенти— от друга, оборота за подходящ типичен период от време във всяка от съответните държави-членки и броя на договорите, изпълнени в изпращащата държава. Това не е изчерпателен списък, тъй като критериите следва да бъдат адаптирани към всеки конкретен случай и да се вземе предвид естеството на дейността, извършвана от предприятието в държавата, в която е установено."

Следва да се отбележи, че съгласно Решение на Съда (голям състав) от 3 юни 2021 г. (преюдициално запитване от Административен съд — В. — България) по Дело C-784/19, член 14, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година за установяване процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 за координация на системите за социална сигурност трябва да се тълкува в смисъл, че за да се счита, че е установено в държава членка предприятие, което осигурява временна работа, "обичайно осъществява дейността си" по смисъла на член 12, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност, изменен с Регламент (ЕС) № 465/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 година, в тази държава членка, това предприятие трябва да извършва значителна част от дейността си по предоставяне на работници за временна работа в полза на предприятия ползватели, които са установени и упражняват дейностите си на територията на посочената държава членка. Съдът следва да съобрази и разпоредбата на чл. 633 от ГПК, съгласно която решението на Съда на Европейските общности,

произнесени по отправено преюдициално запитване е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България.

В конкретния случай, релевантни са следните факти и обстоятелства: регистрация и седалище на предприятието, броят на административния персонал, работещ в държавата- членка, мястото, където се назначават командировани работници, и мястото, където се сключват по- голямата част от договори с клиенти, приложимото право към трудовите договори, сключени от предприятието с неговите работници, от една страна, и с неговите клиенти, от друга, и оборотът през подходящо типичен период във всяка съответна държава- членка и броя на договорите, изпълнени в изпращащата държава.

В случая не е спорно обстоятелството, че жалбоподателят „ИНТЕРАРБАЙТ“ ЕООД като работодател предоставя работна сила за временна заетост. Няма спор, че всяко от лицата- Х. И. Е. и С. И. Е., за посочения период 08.08.2022 г.- 31.08.2023 г. попада в персоналният обхват на Регламент № 883/2004: български гражданин и с предходно осигуряване според законодателството на изпращащата държава (България), изпратено е да полага труд на територията на Германия.

За да е изпълнено второто условие за приложението на специалното правило по чл. 12, пар. 1 от Регламент (ЕО) № 883/2004, следва значителна част именно от тези дейности на дружеството да са извършвани на територията на Р България. Установено е, че дружеството е регистрирано по ЗДДС на 06.04.2021 г. по инициатива на задълженото лице, независимо от облагаемия оборот. Редовно са подавани справки-декларации по ЗДДС. За установяване на обичайно осъществяване на дейност на територията на изпращащата държава от дружеството, при извършена проверка е установено, че за период от м.08.2021 г. до м.07.2022 г. реализираният оборот от облагаеми доставки с място на изпълнение на територията на страната е приблизително 1,8 % от реализирания оборот с място на изпълнение на територията на друга държава-членка възлиза приблизително на 92,2 %. Т.е., при анализ на представените данни е установено, че за относимия период дружеството няма значителен оборот от България и не надвишава 25 % от общия. Или, при индивидуално разглеждане на критерия оборот, реализиран от работодателя на територията на изпращащата държава се установява, че същият е незначителен. В този смисъл не е изпълнен критерият за реализирания от работодателя оборот на територията на изпращащата държава спрямо общия реализиран оборот за предходните 12 месеца, т.е. не е реализиран минимум 25% оборот на територията на страната от общия реализиран такъв.

За да се установи дали предприятието обичайно извършва значителна част от дейността си на територията на изпращащата държава, се разглеждат всички относими критерии, характеризиращи осъществяваната дейност. Един от тях е броят на договорите, изпълнени на територията на изпращащата държава, които се явяват индикативен критерий за установяване дали даден работодател извършва обичайно съществена част от дейността си на територията на изпращащата държава. Въз основа на анализираната информация е правилен извода на органа, че дружеството не осъществява съществена дейност на територията на Република България. Не са доказани и трайно установени връзки с местни контрагенти.

На следващо място, от страна на административния орган е извършен анализ и на броя на заетите лица, които полагат труд на територията на изпращащата държава-членка на база данни в информационната база на НАП. Съгласно искането за А1 лицата се командирова в Германия, но по отношение на същите не се доказва наличие на трансгранична ситуация. Поддържането на пряка връзка предполага командированото лице да остане подвластно на изпращащия работодател в рамките на съществуващото помежду им правоотношение. Изпращащият работодател следва да запази ръководните си функции по отношение определяне естеството и общия характер на работата, която изпратеното лице трябва да изпълни, което не се установява.

Не могат да се споделят доводите в жалбата, че петте критерия на чл.12 от Регламент ЕО 883/2004г. не са изследвани задълбочено от органа. Видно от съдържанието на оспорения акт, компетентният орган подробно е описал специалните правила и условията на чл.12(1) от Регламент (ЕО) №883/2004, оказващи влияние при определяне на приложимото осигурително законодателство за заети лица, както и са изложени мотивите, поради които дружеството не отговаря на условията на чл.12(1) от Регламент (ЕО) №883/2004 за командированото лице. Противно на твърденията на жалбоподателя, следва да се има предвид, че работодателите /какъвто в случая е жалбоподателят/ са длъжни да превеждат задължителните осигурителни вноски в съответствие с националното законодателство на компетентната държава-членка, което е приложимо за лицето, независимо дали предприятието е регистрирано в тази държава-членка, поради което не са нарушени правата на лицето, за което е поискано издаване на А1. Органът по приходите се произнася в условията на обвързана компетентност, като тежестта за доказване изпълнението на критериите е върху лицето, подало искането за издаване на удостоверение и съобразно чл.89, ал.3 от ДОПК.

Поради изложените по-горе съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода от спора по делото в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 1 000 лв., на основание чл. 8, ал. 3 /Нова – ДВ, бр. 84 от 2016 г., изм., бр. 88 от 2022 г./ от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на "ИНТЕРАРБАЙТ" ЕООД, ЕИК[ЕИК], срещу Решение за отказ за издаване на удостоверение относно приложимо законодателство с №53-06-7468#5/28.09.2022 г. на инспектор по приходите в Дирекция „Обслужване“ в Териториална дирекция на Национална агенция за приходите- С. /ТД на НАП- С./ и Решение за отказ за издаване на удостоверение относно приложимо законодателство с №53-06-7468#6/28.09.2022 г. на инспектор по приходите в Дирекция „Обслужване“ в Териториална дирекция на Национална агенция за приходите- С. /ТД на НАП- С./, потвърдени с Решение №А-24/26.10.2022 г. на директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите- С..

ОСЪЖДА "ИНТЕРАРБАЙТ" ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.2, ап.4, да заплати на Националната агенция за приходите сумата от 1 000 лева, представляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: